

ВОЕННА ЕСЕНЬ

Отъ небето се спускатъ отново пакъ димни завеси,
съсь дъждовенъ шрапнелъ те обсипва, мой градъ, есенята.
Като армия бита, съсь глави пакъ се движатъ обесени
хора блѣди, завити съ охлузени, мокри палта.

Сѣкашъ влакове бойни, се нижатъ трамваи претъпкани,
и дула на комини обстрелватъ небето съсь димъ.
Съсь чадъри търговци десантъ правятъ въ дюкани патъпкани
дето въ жглитъ кривятъ се боязливо, масло и зейтинъ.

По обѣдъ офанзива започватъ въ отръдъ вестникаритъ ;
съ вѣкъ тълпите заливатъ съсь бѣлитъ бомбени листове,
а съ коли елегантни, срещу бедность брониранни, каратъ
въ бедността богатаните свойте жени лекомислени.

Тѣй минава въ сражения въ тебъ, мой градъ, този день невоененъ.
Вечерята зорко пламва съ любопитните цвѣтни прожектори,
но квартали бедняшки срещу бедность сж пакъ затъмнени,
ала бедность отъ тъмното де и кога ли се сепва !

Уморено небе като майка-вдовица заплаква
за безцелните жертви, за тебе, мой есененъ градъ ;
като тиха тревога сълзите въ стъклата потракватъ :
Не заспивай ! Сжбития въ този часъ идатъ пакъ на бѣлъ свѣтъ.

Но ти спи, спи нашъ градъ, презъ съня ти ще дойдатъ надежди
и не ще ги убий съ дъждовенъ шрапнелъ есенята.
ще шурмува отново съ бѣлооблачна грива напъжена,
Манерхайма на зимата и ще дойде при насъ пролѣтята.